

Arrest

nr. 264 478 van 29 november 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DEMOL
Avenue des Expositions 8/A
7000 MONS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. DEMOL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger afkomstig uit Teheran. U groeide op in een extreem islamitische familie en veel van uw familieleden, alsook uw vader, werken voor de Iraanse autoriteiten. Als gevolg hiervan werd u ook, tegen uw zin, verplicht een carrière bij de autoriteiten te ambiëren. Op 14-15 jarige leeftijd begon u bij de Bassidj (mobilisatie van de verdrukten) en in 1388 (Iraanse tijdrekening; stemt overeen met 2009 Europese tijdrekening) bij de Sepah (korps van revolutiewachters). In 1389 (2010) begon u terzelfdertijd, buiten het medeweten van uw vader, een opleiding informatica aan de universiteit. In 1395 of 1396 (2016-2017) werd u, omwille van een verbale

ruzie over religie met één van uw collega's bij de Sepah, gearresteerd. U werd hiervoor gestraft in die zin dat u extra onbetaalde overuren moest doen. In aban of dey 1396 (november 2017- januari 2018) werd u in Rasht gestationeerd als toezichthouder bij de tijdelijke detentiecentra. Op een gegeven ogenblik liet u, zonder toestemming van uw meerdere, een aantal jongeren die waren opgepakt, gaan. Toen uw overste dit ontdekte werd u gearresteerd en gedurende een drie à viertal dagen opgesloten. U werd veroordeeld voor verschillende feiten waaronder het niet opvolgen van een direct bevel en discussie met uw meerdere tot een ballingschap van 10 jaar in Zahedan en een loonaf trek van 3-4 miljoen toeman. Tevens kon u ook naar Syrië uitgestuurd worden. U vertrok naar Zahedan maar na een maand werd u terug geroepen naar Teheran omdat er zich een crisis had voorgedaan en er dringend nood was aan versterking. Terug in Teheran vroeg u een visum aan om naar Frankrijk te gaan. Uw overste bij de Sepah kwam hierachter. U werd vier dagen vastgehouden en gedurende 2-3 maanden moest u in de kazerne verblijven. Tevens moest u naar Syrië vertrekken om de daar gestationeerde troepen bij te staan. U vertrok met een privé vliegtuig van Mahan Air, samen met een 200 tal Afghanen en Iraniërs naar Syrië. Jullie landden ergens tussen Edlip en Aleppo. Vervolgens werden jullie met de wagen naar een voor u onbekende plek gebracht. Daarna werden jullie nog een aantal keren verplaatst naar wederom voor u onbekende plaatsen. Aangezien u helemaal niet in Syrië wou zijn zocht u naar een uitweg. U had stiekem wat geld meegenomen en in een winkel betaalde u iemand om te kunnen bellen naar een Afghaanse smokkelaar die u de opdracht gaf naar Salorin te gaan. Daar aangekomen ontmoette u een Koerd, B. (...) die u naar Turkije bracht. Via Turkije kwam u naar België waar u op 30 november 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. In 1397 (2018-2019), na uw aankomst in België vernam u van uw neef dat de autoriteiten bij u thuis zijn langs gekomen op zoek naar u.

Ter staving van uw asielrelaas en/of identiteit legde u volgende documenten neer: uw karte-e melli (nationale kaart), uw shenasnameh (geboorteboekje), uw Belgisch rijbewijs, uw puntenlijst 'onderwijs en opvoeding', uw pré universitair diploma, uw graduaatsdiploma ICT, uw certificaat van een karatekampioenschap, een attest dat aantoonde dat uw vader een oorlogsveteraan is, meerdere documenten waarmee u tracht aan te tonen actief geweest te zijn bij de Sepah waaronder : een loonfiche van bahman 1392 (februari 2014), een opleidingsbeëindigingsrapport van een complementaire training, een aanstellingsattest tot infanterie team bevelhebber dd.22/10/2012, een aanstellingsattest tot motorteambevelhebber dd. 23/08/2011, een missiebevel dd. 11/06/2013 tot 21/07/2013, een aanstellingsattest voor drie jaar tot verantwoordelijke van T-M van de Sepah van Shaft, een sociaalverzekeringsattest dd. 9/11/2014, een dankcertificaat Ettelaat van Sepah, een dankcertificaat van de dienst kunst – cultuur competities en een aantal gerechtelijke documenten waaronder een missiebevel om naar Syrië te gaan 20/07/1397 (12/10/2018), een arrestatiebevel dd. 20/12/1397 (11/03/2019) en een vonnis van de hoge rechtbank van Sepah van de provincie Ghilaan dd. 05/01/2018.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw algemene geloofwaardigheid volledig op de helling komt te staan doordat u incoherente en tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw paspoort. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u nooit in het bezit bent geweest van een paspoort (DVZ vragenlijst vraag 24). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u aanvankelijk dat u een 4 à 5 tal jaren geleden een paspoort had aangevraagd omdat u voor een opdracht naar Irak moest gaan (CGVS I p.). Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS verklaarde u dan weer dat u uw paspoort had aangevraagd omdat u naar Frankrijk wou gaan. U verklaarde uitdrukkelijk dat u maar 1 paspoort heeft gehad en u, naast uw veroordeling om naar Syrië te gaan, nooit eerder gevraagd werd om een buitenlandse missie te doen aangezien dit uw expertise niet was (CGVS II p. 8). Geconfronteerd met de vaststelling dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat u nooit in het bezit was geweest van een paspoort repliceerde u louter dat het een misverstand moet geweest zijn. Dergelijke repliek kan niet weerhouden worden gelet op het feit dat uw verklaring bij de DVZ in het Farsi werd voorgelezen en dat u akkoord ging met de vermelde inhoud. Voor het CGVS maakte u trouwens geen

opmerkingen over uw verklaringen bij de DVZ. Bovendien zijn uw overige verklaringen omtrent uw paspoort eveneens tegenstrijdig.

Voorts dienen een aantal tegenstrijdigheden te worden opgemerkt tussen uw opeenvolgende verklaringen betreffende uw arrestaties. Op de vraag of u ooit gearresteerd bent geweest repliceerde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u tweemaal werd opgesloten. De eerste keer in de 10de maand van 1396 voor tien dagen bij Ettelaat van de Sepah, de tweede keer was in de 2de maand van 1397 voor vijf dagen op dezelfde plaats. De oorzaak was dat u ruzie had met een andere soldaat (vragenlijst CGVS afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken vraag 3.1). De eerste keer kreeg u een boete van 3 miljoen toeman, de tweede keer moest u naar Syrië gaan (vragenlijst CGVS afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken vraag 3.2). Tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal legde u echter compleet andere verklaringen af. Zo verklaarde u een eerste keer te zijn gearresteerd omdat u gevangenen help ontsnappen uit hun detentieplaats. U werd hiervoor 10 dagen opgesloten en veroordeeld tot een ballingschap van 10 jaar naar Sistan en Baluchistan, extra werkuren, een loonaf trek van 3-5 miljoen toeman per maand en werd u ook nog uitgestuurd naar Syrië. U werd een tweede keer gearresteerd omdat uw meerdere te weten was gekomen dat u een visum voor Frankrijk had aangevraagd. Deze keer werd u niet opgesloten maar gedurende een periode van 3 maanden mocht u de kazerne niet verlaten (CGVS I p. 17-18). Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal legde u nog andere verklaringen af. Zo verklaarde u dat u drie keer gearresteerd werd. De eerste keer was in 1395-1396 omwille van een verbale ruzie met een collega. U werd niet opgesloten maar u kreeg verplichte overuren. De 2e arrestatie vond plaats in 1396 omwille van het feit dat u gevangenen had laten gaan uit de tijdelijke detentiecentra. U werd 4 dagen vastgehouden en daarna naar Zahedan gestuurd. Tevens werd een deel van uw loon, namelijk 3-4 miljoen toeman afgehouden en diende u verplicht naar Syrië te gaan. In 1397 werd u een derde keer gearresteerd omwille van het aanvragen van een visum. U werd vier dagen vastgehouden, mocht de kazerne gedurende 2-3 maanden niet verlaten en als straf kreeg u het bevel om naar Syrië te gaan (CGVS II p. 10 - 12).

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze uw bewering dat u verschillende keren zou gearresteerd zijn geweest. Aangezien er geen geloof meer kan gehecht worden aan uw arrestaties en u deze arrestaties linkt aan uw veroordeling om naar Syrië te gaan kan er ook geen geloof meer gehecht worden aan het feit dat u verplicht naar Syrië bent gestuurd op missie. Dat hieraan geen geloof meer gehecht kan worden blijkt uit volgende merkwaardigheden en tegenstrijdigheden.

Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat jullie in burger waren in Syrië (vragenlijst CGVS afgelegd voor de DVZ vraag 3.5) terwijl u voor het CGVS verklaarde dat jullie in een legeruniform zonder symbolen opereerden. Enkel tijdens jullie vrije tijd liepen jullie in burgerkledij rond (CGVS II p. 14, 18). Daarenboven verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u samen met 200 andere Iraniërs een vlucht nam naar Syrië. Er werd u zelfs uitdrukkelijk gevraagd of dit allen Iraniërs waren, wat u bevestigde (CGVS I p. 8). Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u een vlucht nam samen met een 100 tal Iraniërs. De rest waren Afghanen en Pakistanen waarvan u niet weet of ze de Iraanse nationaliteit bezaten. Meer nog, u verklaarde dat er zoveel Afghanen tussen zaten omdat de overheid hen de Iraanse nationaliteit had beloofd nadat ze terugkeren uit Syrië (CGVS II p. 15-16). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen verklaarde u louter dat u het misschien verkeerd gezegd had. Dit is geen uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheid. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij tijdens zijn asielpcedure coherente verklaringen aflegt.

Voorts verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat jullie landden in Aleppo en naar een voor u onbekend dorp werden gebracht. Na een week speciale training werden jullie naar Edlip gebracht waar jullie een aantal uren mochten vrij rondlopen. Vandaaruit regelde u uw vlucht uit Syrië (CGVS p.10-11). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter dat jullie landden op een plaats waarvan u de naam niet kent, vlak bij Edlip. Gevraagd naar de afstand tussen Edlip en Aleppo verklaarde u dat dit vrij ver uiteen lag (CGVS II p.). Twee a drie dagen later werden jullie verplaatst en anderhalve week later opnieuw. Telkens naar een plaats waarvan u de naam niet kent. Gevraagd of jullie nog een speciale training kregen repliceerde u ontkenkend (CGVS II p.). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, namelijk dat u tijdens uw vorig gehoor gezegd had dat u in Aleppo was geland waar u een speciale opleiding heeft gehad, repliceerde u dat u reeds gezegd had dat u een aantal sessie had gekregen waar u moest aan deelnemen. Dit is echter geen verklaring voor bovenstaande tegenstrijdigheid aangezien u aanvankelijk gezegd had dat u voor u naar Syrië vertrok had moeten deelnemen aan een aantal sessies of motivatietoespraken (CGVS II p. 14). Omtrent de landing in het Aleppo verklaarde u dat u geland bent tussen Aleppo en Edlip maar dat u het gebied niet kent. Los van het feit dat dit wederom geen uitleg is voor deze tegenstrijdigheid is het compleet ongeloofwaardig dat men een speciale eenheid gaat sturen naar Syrië, die daar, - volgens uw verklaringen - informatie moest gaan verzamelen, zonder dat deze persoon enige notie heeft van het gebied waar hij terecht komt.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ter staving van de door u aangehaalde vervolging door de Iraanse autoriteiten legde u evenwel een aantal documenten neer met name een missiebevel om naar Syrië te gaan 20/07/1397 (12/10/2018), een arrestatiebevel dd. 20/12/1397 (11/03/2019) en een vonnis van de hoge rechtbank van Sepah van de provincie Ghilaan dd. 05/01/2018. Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat documenten, om bewijskrachtig te zijn een geloofwaardig relaas dienen te ondersteunen, quod non in casu. Bovendien betreffen deze documenten kopieën waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn. Voorts wordt de bewijswaarde van deze documenten verder ondergraven door de vaststelling dat één van deze documenten een arrestatiebevel betreft die volgens uw verklaringen aan de deur werd afgeleverd (CGVS I p. 5). Echter volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan een arrestatiebevel niet in uw bezit zijn. Enkel in uitzonderlijke gevallen kan een advocaat of de beklaagde een kopie bekomen uit het dossier. Daarenboven strookt het document ook niet met uw verklaringen. Immers, uit het voorgelegde document blijkt dat u tevens beschuldigd wordt van het opmaken en verdelen van pamfletten en het verstoren van de rust op sociale media; feiten waarover u geenszins hebt gesproken tijdens uw opeenvolgende gehoren. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt duidelijk dat u toegang heeft tot vervalste documenten wat de bewijswaarde van uw missiebevel en uw vonnis verder ondermijnt. Hierbij kan volledigheidshalve nog aan toegevoegd worden dat het erg merkwaardig is dat er in het door u neergelegde vonnis niet verwezen wordt naar wetsartikelen.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat, voor wat betreft uw verklaringen dat u geen religie heeft en enkel gelooft in God, nergens uit uw verklaringen blijkt dat u ooit over uw a-religieuze opvattingen gesproken heeft in Iran. U hield zelfs de schijn op tijdens de ramadan en nam nog deel aan het groepsgebed onder de middag (CGVS I p. 13). In dit verband kan nog gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, en waaruit blijkt dat Iran een heel gevarieerde samenleving is met zowel een grote groep conservatieven als seculieren. De Iraanse samenleving kent meer en meer atheïsten en bij een groot deel van de bevolking wordt dit ook meer aanvaard. Religie speelt in het dagelijkse leven van vele Iraniërs niet zo'n grote rol. Veel Iraniërs nemen niet meer deel aan het vrijdaggebed. Het niet deelnemen aan het gebed zal dan ook weinig waarschijnlijk leiden tot de verdachtmaking dat iemand atheïst is. Niettegenstaande in de strafwet verschillende bepalingen terug te vinden zijn die atheïsme kunnen strafbaar stellen, zijn er in de praktijk geen zaken bekend waarin iemand enkel en alleen wordt beschuldigd atheïst te zijn. Dit heeft onder meer te maken met het feit dat het weinig of niet gebeurt dat iemand zich in Iran openlijk zal uiten als atheïst. Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas, kan er dan ook niet aangenomen worden dat de autoriteiten op de hoogte zijn van het feit dat u geen geloof aanhangt. U uitte bovendien zelf ook geen vrees omwille van uw a-religieuze overtuigingen.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Aan uw identiteit, uw studies en hobby's en het feit dat uw vader een oorlogsveteraan is wordt in deze beslissing niet getwijfeld. Dat u naar eigen zeggen bij de sepah heeft gewerkt wat u eveneens wenste aan te tonen met een aantal documenten doet geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u aangehaald vervolging. Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat het erg merkwaardig is dat uw meest recente document waarmee u uw werkzaamheden bij de sepah wenst aan te tonen dateert van 2014.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanspraak. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij verklaart niet te kunnen terugkeren naar Iran omdat zij in het kader van haar werk voor de *Sepah* verplicht naar Syrië was gestuurd op missie maar er is gevlucht (notities CGVS d.d. 23/08/2019, p. 8-9 en 14). Evenwel dient erop te worden gewezen dat in de bestreden beslissing uitgebreid wordt vastgesteld dat aan het asielaanspraak van verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht. In het bijzonder wordt door verwerende partij vastgesteld dat (i) de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij ondergraven wordt doordat zij incoherente en tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar paspoort; (ii) verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar arrestaties; (iii) aangezien er geen geloof meer kan gehecht worden aan haar arrestaties en verzoekende partij deze arrestaties linkt aan haar veroordeling om naar Syrië te gaan, er ook geen geloof meer gehecht kan worden aan het feit dat zij verplicht naar Syrië is gestuurd op missie; (iv) verzoekende partij ook onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen aflegt over deze missie in Syrië; en (v) de door verzoekende partij bijgebrachte documenten, met name een missiebevel om naar Syrië te gaan 20/07/1397 (12/10/2018), een arrestatiebevel dd. 20/12/1397 (11/03/2019) en een vonnis van de hoge rechtbank van *Sepah* van de provincie Ghilaan dd. 05/01/2018, evenmin van aard zijn de door haar aangehaalde vervolging door de Iraanse autoriteiten aan te tonen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift er geenszins in slaagt voormelde vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht te stellen. Immers dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van (één versie van) reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

Waar verzoekende partij stelt dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat zij geen paspoort heeft in België, dat er sprake is van een misverstand en dat een snelle herlezing van het verslag niet kan vermijden dat dergelijk misverstand ontstaat, duidt de Raad erop dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk heeft aangegeven dat zij nooit in het bezit is geweest van een paspoort (verklaring DVZ, vraag 24). Tevens blijkt dat het verslag aan haar werd voorgelezen in het Farsi, waarna zij het ter goedkeuring ondertekende (verklaring DVZ, laatste pagina). Dat er sprake zou zijn geweest van een misverstand, toont verzoekende partij op geen enkele manier aan. Waar zij nog opmerkt dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een advocaat, wijst de Raad

erop dat geen enkele wet of rechtsregel voorziet in de aanwezigheid van een advocaat wanneer een verzoeker om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn verklaring aflegt. Bovendien toont verzoekende partij niet aan hoe de door haar op de Dienst Vreemdelingenzaken gegeven verklaringen anders zouden kunnen zijn geweest door de aanwezigheid van een raadsman.

Wat betreft de bemerking van verzoekende partij dat zij drie problemen heeft gehad, met name in 1395/1396 omdat zij ruzie had met andere soldaten, in 1396 omwille van het feit dat zij een gevangene had laten gaan en in 1397 omwille van de aanvraag van een visum, maar dat enkel bij de twee laatste problemen er sprake was van een effectieve beslissing tot opsluiting, bemerkt de Raad evenwel dat verzoekende partij niet verder komt dan het herhalen van één versie van de door haar afgelegde verklaringen, hetgeen de talrijke tegenstrijdigheden in haar verklaringen over haar arrestaties niet opheft. De Raad onderstreept dat uit desbetreffende motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de oorzaak van de arrestaties, over het feit zij al dan niet werd vastgehouden, over de duur van de vasthouding en over de andere straffen die zij opgelegd kreeg. Haar flagrant tegenstrijdige verklaringen ondergraven wel degelijk op ernstige wijze de door haar voorgehouden problemen.

Inzake haar missie in Syrië stelt verzoekende partij dat zij in burger was als zij niet opereerde en in legeruniform als zij opereerde. Verder is er ook geen tegenstrijdigheid over de nationaliteit van haar collega's in het vliegtuig, nu zij ook tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud aangaf dat zij niet wist of de mensen van Afghaanse of Pakistaanse oorsprong de Iraanse nationaliteit hadden. Zij bedoelde louter dat ze allemaal uit Iran komen. De Raad stelt evenwel vast dat de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij niet voor interpretatie vatbaar zijn en wel degelijk duidelijk tegenstrijdig zijn. Vooreerst stelde zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk dat zij in Syrië aankwamen in de stad Idlib en dat ze daar informatie moesten verzamelen, en dat ze in burgerkledij waren (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Deze verklaring is dan ook duidelijk tegenstrijdig met haar verklaring voor het Commissariaat-generaal dat ze in een legeruniform zonder symbolen opereerden en dat zij enkel tijdens hun vrije tijd in burgerkledij rondliepen (notities CGVS d.d. 20/04/2021, p. 14 en 18). Wat betreft de vlucht naar Syrië, merkt de Raad op dat aan verzoekende partij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk werd gevraagd of de tweehonderd personen op deze vlucht allemaal Iraniërs waren, wat zij bevestigde (notities CGVS d.d. 23/08/2019, p. 8), terwijl verzoekende partij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud dan weer beweerde dat zij een vlucht nam met een honderdtal Iraniërs en dat de rest Afghanen en Pakistanen waren waarvan zij niet wist of ze de Iraanse nationaliteit bezaten (notities CGVS d.d. 20/04/2021, p. 15-16). Zij gaf tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud zelf aan dat er zoveel Afghanen tussen zaten omdat de overheid hen de Iraanse nationaliteit had beloofd nadat ze terugkeren uit Syrië (notities CGVS d.d. 20/04/2021, p. 15-16).

Ten slotte doet verzoekende partij met haar opmerking dat zij geland is tussen Aleppo en Idlib, dat zij naar twee andere plekken werd gereden, dat zij aan een aantal sessies deelnam met haar collega's die vooral motivatiestoespraken over het religieuze lot betroffen en dat zij tijdens haar missie in Syrië moest "rondlopen", geenszins *in concreto* afbreuk aan de verschillende tegenstrijdigheden in haar opeenvolgende verklaringen over haar verblijf in Syrië. De Raad stelt samen met verwerende partij vast dat verzoekende partij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij landden in Aleppo en naar een voor haar onbekend dorp werden gebracht, dat zij na een week speciale training naar Edlip gebracht werden waar zij een aantal uren vrij mochten rondlopen en dat zij vandaaruit haar vlucht uit Syrië regelde (notities CVGVS d.d. 23/08/2019, p. 8-9), terwijl zij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij landden op een plaats waarvan zij de naam niet kent, vlak bij Edlip, zij, gevraagd naar de afstand tussen Edlip en Aleppo, verklaarde dat dit vrij ver uiteen lag, zij verder aangaf dat zij twee à drie dagen later verplaatst werden en anderhalve week later opnieuw, telkens naar een plaats waarvan zij de naam niet kent, en zij ten slotte ontkende dat zij nog een speciale training kregen (notities CGVS d.d. 20/04/2021, p. 16). Deze verklaringen zijn duidelijk tegenstrijdig en geenszins met elkaar verenigbaar. Waar verzoekende partij nog verwijst naar de sessies die zij en haar collega's kregen en die vooral motivatiestoespraken over het religieuze lot betroffen, benadrukt de Raad dat volgens haar verklaringen tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud deze sessies plaatsvonden vóór haar vertrek naar Syrië (notities CGVS d.d. 20/04/2021, p. 14). Zij kan dan ook niet naar deze sessies verwijzen om haar tegenstrijdige verklaringen over het al dan niet krijgen van een speciale training bij haar aankomst in Syrië te weerleggen.

2.2.4.1. Verder betoogt verzoekende partij dat zij in geval van terugkeer beschouwd zal worden als "returnee", een bepaalde sociale groep. Zij verwijst desbetreffend naar een analyse van de *Immigration and Refugee Board of Canada* van 10 maart 2015 (bijlage 3 van het verzoekschrift) en meent dat er een

gegronde vrees voor vervolging is bij terugkeer, temeer nu zij deserteur is hetgeen opgemerkt zal worden na een ondervraging door de overheden. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij nog een artikel over de doodstraf in Iran (bijlage 4 van het verzoekschrift).

2.2.4.2. De Raad verwijst desbetreffend naar het door verwerende partij geformuleerde antwoord in haar nota met opmerkingen en sluit zich hierbij aan: *“Verweerder merkt vooreerst op dat het ‘menen’ te behoren tot een ‘sociale groep’ volledig voorbij gaat aan het begrip ‘sociale groep’ zoals verduidelijkt in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Verweerder merkt vervolgens op dat verzoekende partij pas voor het eerst in haar verzoekschrift letterlijk aanhaalt “een deserteur” te zijn. Zoals omstandig omschreven in de bestreden beslissing hecht de commissaris-generaal geen enkel geloof aan het vluchtrelaas van verzoekende partij met name dat zij verplicht op missie werd gestuurd naar Syrië. Op basis van de informatie aanwezig in het administratief dossier (COI case Iran IR2021-038 aanwezig in het administratief dossier) blijkt het immers onmogelijk dat verzoekende partij in het bezit is van een arrestatiebevel. De commissaris-generaal is dan ook terecht van oordeel dat bijgevolg de bewijswaarde van het missiebevel en het vonnis ondermijnd wordt. Verweerder stelt vast dat verzoekende partij geen informatie aanbrengt waaruit het tegendeel zou blijken. Verweerder is van oordeel dat de vermeende desertie niets minder is dan een blote bewering dat zij niet kan staven.*

Volledigheidshalve merkt verweerder op dat een verwijzing naar of het zichzelf op algemene wijze toemeten van een risicoprofiel (lid van de sepah/het behoren tot het revolutiekorp), en algemene informatie (verwijzing naar een publicatie of FIDH met analyse van 10/10/2013 van het nieuwe artikel 286 Islamitisch strafwetboek - en bij nader inzicht niet specifiek betrekking heeft op desertie) niet volstaat om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient, net als het risicoprofiel, in concreto te worden aangetoond of aannemelijk gemaakt en verzoekende partij blijft hier, gelet ook op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas, in gebreke (naar analogie RvV, nr. 196 642 van 14 december 2017).

Verweerder voegt aan haar nota de COI focus over de behandeling van terugkeerders door de Iraanse autoriteiten van 30 maart 2020. Uit deze informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden –verzoekende partij maakt dit evenwel nergens aannemelijk –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Uit deze informatie blijkt nergens dat elke Iraniër die van het buitenland terugkeert naar Iran, enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep, of systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.2.5.1. Ten slotte onderstreept verzoekende partij in haar verzoekschrift nog dat zij zichzelf niet meer als een moslim beschouwt. Zij citeert vervolgens een passage uit het verslag van Cedoca aangaande ex-moslims die atheïst zijn geworden, stellende dat hieruit blijkt dat er wel degelijk een risico op vervolging bestaat.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij zich desbetreffend in haar verzoekschrift veelal beperkt tot een selectieve lezing van de informatie van het Commissariaat-generaal vevat in het administratief dossier, met name de *“COI Focus”* betreffende *“Iran – Atheïsten”* van 11 maart 2019 (administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 1), waarbij zij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren. Evenwel slaagt zij er geenszins in om aan de hand van concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de gehele informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal niet juist of actueel zouden zijn. Zij het bovendien opgemerkt dat nergens uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij ooit over haar a-religieuze opvatting heeft gesproken in Iran, dat uit niets blijkt dat zij dit plots wel zal doen bij een terugkeer naar Iran en dat verzoekende partij nergens eerder tijdens de procedure enige vrees heeft geuit omwille van haar a-religieuze overtuigingen.

2.2.6. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een

reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 23 augustus 2019 en 20 april 2021 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Gelet op het voorgaande, beroept verzoekende partij zich te dezen niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT